

Hồi 40

Vu Tình Dị Tượng

Trở lại đại đường Võ Đang.

Ánh trăng lười liềm chênh chếch hắt xuống Nghi Sơn vùng ánh sáng vàng nhạt, không đủ tạo ra một khung cảnh nên thơ vốn có của chốn tu tiên của các vị đạo sĩ mà trái lại nó bao phủ một cảnh sắc thật âm đạm.

Trong cảnh sắc âm đạm đó lại có tiếng ngọc địch vi vu, tấu khúc gợi tình gợi cảm. Trong sự tĩnh lặng, tịch mịch của chốn Nghi Sơn, tiếng ngọc địch nghe thật êm ái và gọi mời. Tiếng địch phát ra từ gian thảo xá nằm giữa khu hoa viên như chốn non cảnh. Mặc dù là một gian thảo xá nhưng khung cảnh chung quanh lại tạo cho nó một vẻ thần tiên hiếm có trong cõi trần tục này.

Trong gian thảo xá, Hoạt Diêm La Linh Chấn Kỳ đang ngồi độc ẩm, lắng nghe tiếng ngọc địch gợi tình thoát ra từ sự độc diễn của Lan Hoa Phương Tử. Nếu như trên đại đường, Linh Chấn Kỳ ngây người bởi vẻ đài các, diễm lệ của nàng thì giờ đây y lại càng ngơ ngẩn hơn với nét kiêu sa trang đài của nàng.

Khi Lan Hoa Phương Tử tấu xong khúc Dạ Tình Ca thì hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, mắt hướng nhìn Linh Chấn Kỳ. Nụ cười của nàng càng khiến Linh Chấn Kỳ thêm ngây ngất, thả tâm tưởng vào một cõi hoan lạc do y tưởng tượng ra.

Nhấp một ngụm rượu, Linh Chấn Kỳ nói:

- Nàng tấu hay lắm.

Nàng nhún nhường, e lệ. Đặt chiếc ngọc địch xuống bên cạnh, Lan Hoa Phương Tử đứng lên. Bộ y trang trắng toát, dính những hạt cườm óng ánh, lớp lụa mỏng vừa đủ để ánh sáng trăng nhàn nhạt từ ngoài song cửa điểm tô những đường nét kiêu diễm trên cơ thể nàng.

Như đọc được những ý nghĩ đang diễn ra trong tâm tưởng của gã nam nhân đang độc ẩm, Lan Hoa Phương Tử dời gót sen đến bên ngưỡng cửa thảo xá. Ánh trăng dù trong thời kỳ mới tượng hình nhưng cũng đủ trút bỏ phần trang y quá mỏng của nàng. Tất nhiên Lan Hoa Phương Tử biết rất rõ tác dụng của bộ xiêm y này như thế nào.

Nàng nhìn Linh Chấn Kỳ, nhỏ nhẹ nói:

- Tấu khúc ngọc địch của thiếp hẳn không thể sánh bằng những giai tấu của các giai nhân tại Dạ Tình Thủy Lôu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Ở Dạ Tình Thủy Lôu không có dạng một tấu khúc như ở đây, và cũng chẳng có một giai nhân khả dĩ sánh với nàng.

- Đó có phải là một lời khách sáo của Lịnh công tử không ?

- Ta chẳng biết khách sáo.

Lịnh Chấn Kỳ đứng lên, chấp tay sau lưng, bước đến trước mặt Lan Hoa Phương Tử. Y đặt tay lên hai bờ vai nàng.

- Tại Dạ Tình Thủy Lôu cũng chẳng có dạng một gian thảo xá như gian thảo xá này.

- Đây mới đúng là lời thật từ đáy lòng của Lịnh công tử. Trên võ lâm, đâu có nơi nào có thể sánh với cảnh giới thần tiên của Nghi Sơn. Huống hồ gian thảo xá này lại là chốn tu tiên của Chuồng Môn Võ Đang phái Nhất Tiểu đạo trưởng.

- Nàng cảm nhận đây là cõi tiên ư ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ nhún vai:

- Trong cảnh giới tiên cảnh nếu thiếu tiên nữ thì cũng vô vị lắm đó.

- Thiếp có đáng làm tiên nữ không ?

- Tiên nữ còn bị những giới hạn của đạo tiên, còn nàng là chủ nhân của tiên cảnh này.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa nắn hai bờ vai của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của y không phải là những động tác vuốt ve mơn trớn mà trông tựa như một người tạc tượng đang trao chuốt thân hình mỹ nữ.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười, mặc nhiên với đôi tay đang nắn nót phần da thịt nàng. Nàng nhoẻn miệng cười, tạo ra một đoá hoa hàm tiếu bằng chính hai cánh môi gợi cảm, mời mọc rồi nhỏ nhẹ nói:

- Trong cảnh giới tiên cảnh, người ta thường trút bỏ những tạp niệm phù phiếm của cõi nhân gian để được tận hưởng cái thú của riêng mình.

- Nếu trước đây, ta có nằm mơ cũng không tưởng tượng được có lúc cõi tiên sẽ thuộc về mình.

Lan Hoa Phương Tử cướp lời Lịnh Chấn Kỳ:

- Bây giờ thì khác. Chàng đang là chủ nhân của cõi tiên này và muốn tận hưởng những khao khát trước đây.

- Phải... Giờ ta đã là chủ nhân của Nghi Sơn nhưng sợ lại không phải là chủ nhân của tiên cảnh.

- Tại sao lại không ?

- Bởi ta cảm nhận mình đang trở thành một kẻ nhỏ bé với nàng.

Lan Hoa Phương Tử khẽ lắc đầu:

- Chàng không nhỏ bé đâu. Chàng đang hiện thân là Từ Thức trước mặt thiếp.

Hai cánh môi của Linh Chấn Kỳ thoát nhếch lên tạo một nụ cười vừa thật vừa không thật:

- Nghi Sơn sẽ rất tầm thường nếu trong Nghi Sơn không có một tiên nữ như nàng.

Hai bờ mi cong vút của Lan Hoa Phương Tử thoát chớp liên tục. Những cái chớp mắt đó không làm cho nàng mất đi sự gợi tình mà còn tô điểm thêm nét e lệ của một trang giai nhân biết nhìn sâu vào dực tình của nam nhân.

Hai tay Linh Chấn Kỳ vượt theo đôi tay mảnh mai của nàng. Cuối cùng nó dừng lại ở vùng tiểu yêu thất lưng ong để lắng nghe cảm xúc của nữ nhân.

Linh Chấn Kỳ nhìn sâu vào mắt Lan Hoa Phương Tử, chợt nghiêm giọng hỏi:

- Tại sao nàng tự nguyện đến với ta ? Nàng không ngại ư ? Nàng đến đây vì một người khác chứ ?

- Chàng muốn thiếp trả lời câu hỏi đó ư ?

Linh Chấn Kỳ gật đầu.

Lan Hoa Phương Tử cười khẩy, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta đang ở tiên cảnh nhưng lại nói chuyện trần tục. Nhưng chàng đã hỏi thì thiếp phải trả lời.

- Nàng không muốn trả lời câu hỏi của ta ư ?

- Thiếp sẽ trả lời chàng nhưng thiếp muốn biết nguyên do nào chàng lại hỏi thiếp câu hỏi đó.

- Tiên cảnh thường chỉ có trong giấc mộng nhưng ta lại là một kẻ trần tục. Chính vì tự biết mình chỉ là một kẻ trần tục nên ta mới hỏi.

- Từ Thức cũng là một kẻ trần tục như chàng.

- Ta chưa từng biết Từ Thức.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Từ Thức là một người trần tục nhưng khi lạc vào cõi thiên thai thì tất cả những gì Từ Thức gặp chỉ là một giấc mơ liêu trai không thật.

Lịnh Chấn Kỳ thả tay khỏi vùng tiểu yêu của nàng. Y nghiêm giọng:

- Ta sợ mình là gã Từ Thức trong cảnh giới liêu trai. Cảnh giới liêu trai không phải là cảnh giới thật.

- Chàng đã nói vậy thì thiếp phải khẳng định đây là Nghi Sơn chứ không phải động thiên thai. Sự xuất hiện của thiếp tại đây bởi vì người đối mặt với thiếp là Hoạt Diêm La Lịnh Chấn Kỳ. Ngoài cái ý đó ra thì thiếp có mặt tại Nghi Sơn bởi chủ nhân của thiếp biết Võ Đang phải nhận kiếp họa này.

Đôi chân mày rậm rịt như hai con sâu đen tuyền trên khuôn mặt Lịnh Chấn Kỳ chau lại:

- Chủ nhân của nàng là ai ?

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười:

- Chủ nhân của thiếp đang đứng trước mặt chàng.

- Nàng ư ?

- Thiếp ra lệnh cho mình phải đến với chàng.

- Vì sao ? Cái danh Hoạt Diêm La của ta hay cái thần của một khát vọng ?

- Cái danh Hoạt Diêm La đâu thể sánh với cái thần của một vì sao trong Tứ Thiên. Thiên cơ bất khả lộ. Nhưng nếu trên giang hồ có Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình am tường phép Lường Thiên Xích, nhìn sao có thể đoán được sự vận hành của càn khôn thì thiếp cũng có thể biết được chàng là một trong Tứ Thiên.

- Ta có nghe nói đến thần ngôn của Tiểu Thần Toán Tử. Nhưng cái danh của gã không thể sánh với ta được.

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Chàng hiểu sai rồi.

Mặt Lịnh Chấn Kỳ đành hằn lại:

- Ta sai ư ?

- Thiếp không nói chàng sai. Võ công thì chưa hẳn đã bằng chàng, thần khí của y chưa chắc đã hơn chàng nhưng Hạ Quân Bình có thể thay đổi được vận mạng của chàng.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Y có thể thay đổi được vận mạng của ta ư ?

Lan Hoa Phương Tử khẳng khái gạt đầu.

Lịnh Chấn Kỳ lắc đầu:

- Ta không tin.
- Nếu như Tiểu Thần Toán Tử không thể thay đổi được vận mạng của chàng thì thiếp không cần đến Nghi Sơn.
- Ý nàng muốn nói gã Tiểu Thần Toán Tử hơn ta à ?

Lan Hoa Phương Tử lắc đầu:

- Y không hơn chàng nhưng y biết chuyển đảo cần khôn. Một khi y chuyển đảo được cần khôn thì chẳng còn cơ hội cho chàng phát dương quang đại.

- Ta không tin.
- Thế thì chàng có tin vào sự hiện diện của thiếp không ?
- Nàng đang ở ngay trước mặt ta.
- Cũng như chàng là một vì sao trong Tứ Thiên.
- Ta muốn biết rõ hơn về khái niệm đó.

Lan Hoa Phương Tử nắm tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Võ lâm có bốn Tứ Thiên và một sao tướng. Thiếu Lâm là sao tướng, Tứ Thiên thì chưa xuất hiện. Nhưng một khi Tứ Thiên xuất hiện là điểm cân của Ngũ Hành Sinh Khắc bị lệch. Huỳnh chính là một trong Tứ Thiên.

Nàng buông tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Thiếp không rành lắm về phép Lường Thiên Xích nhưng biết chắc một điều là Hạ Quân Bình không để cho Tứ Thiên hợp nhất.

Lịnh Chấn Kỳ chau mày:

- Vậy ta phải hợp với ai ?
- Người đang đứng trước mặt huynh.
- Nàng ư ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Lịnh Chấn Kỳ mỉm cười:

- Ta chẳng màng đến Tứ Thiên hay phép Lường Thiên Xích gì đó của gã Tiểu Thần Toán Tử nhưng hợp nhất với nàng thì đó là điều ta rất hoan hỷ.

Lịnh Chấn Kỳ vừa nói vừa vòng tay qua tiểu yêu thon nhỏ thanh mảnh của Lan Hoa Phương Tử. Động tác của gã thật dứt khoát khi quyết định kéo ghệt Lan Hoa Phương Tử ép vào người hắn, như đoan chắc mỹ nhân sẽ chẳng hề phản đối sự nhiệt tâm của mình. Nhưng Lịnh Chấn Kỳ thoát ngón người khi Lan Hoa Phương Tử đẩy gã ra. Đôi chân mày của gã liền cau lại.

Lịnh Chấn Kỳ hỏi:

- Sao... Nàng không đồng tâm với ta à ?
- Thiếp không phải không muốn chịu chàng nhưng trước khi trao thân, thiếp muốn cho chàng thấy một điều kỳ thú.
- Nàng muốn ta thấy cái gì ? Với ta lúc này chỉ có một mình nàng mà thôi.

Lan Hoa Phương Tử mỉm cười.

Lịnh Chấn Kỳ nói tiếp:

- Tại Dạ Tình Thủy Lô, ta không hề thiếu nữ nhân nhưng khi đối diện với nàng thì trong mắt ta chẳng còn nữ nhân nào khả dĩ sánh với nàng,
- Hương vị của trái cấm lúc nào cũng ngon ngọt khi nó còn ở trên cành.

Lan Hoa Phương Tử vừa nói vừa gỡ tay của Lịnh Chấn Kỳ ra khỏi vùng tiểu yêu của mình, trong khi Lịnh Chấn Kỳ vẫn còn nuốt tiếc. Nàng điểm một nụ cười, nắm tay Lịnh Chấn Kỳ:

- Những gì của chàng sẽ thuộc về chàng mà. Chàng hãy ra ngoài này xem.

Nàng vừa nói vừa kéo Lịnh Chấn Kỳ ra bên ngoài thảo xá. Bên ngoài có một vị đạo sĩ Võ Đang đứng chờ.

Lịnh Chấn Kỳ cau mày:

- Sao tên đạo sĩ thú vị này lại có mặt ở đây ?

Gã lắc đầu, tiếp:

- Ta không muốn thấy mặt gã.

Lời vừa dứt thì gã đạo sĩ cúi gầm mặt xuống như muốn che đậy diện mục, không để cho Lịnh Chấn Kỳ nhìn thấy. Lịnh Chấn Kỳ nhận ra ngay điều đó. Y nhìn sang Lan Hoa Phương Tử:

- Nàng đã thân phục được những tên đạo sĩ thú vị này ư ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu:

- Trên đại đường Võ Đang, chàng đã dựng khẩu hình nhưng bọn đạo sĩ chẳng hề sợ chết mà thản nhiên đón nhận. Đó là lý do để thiếp có mặt ở Nghi Sơn.
- Nàng dụng cách chi mà khiến bọn đạo sĩ thú vị ngoan ngoãn như vậy ?
- Nếu chàng có võ công cái thế vô song thì thiếp cũng có tuyệt kỹ của riêng mình chứ.

Nàng nheo mắt hóm hỉnh với Lịnh Chấn Kỳ. Chính cái nheo mắt của nàng lại làm Lịnh Chấn Kỳ vô cùng phấn chấn và khoái trá. Y hỏi:

- Nếu ta lệnh cho tên đạo sĩ này phải chết thì gã có chết không ?

- Chàng cứ thử xem.

Nhìn lại tên đạo sĩ Võ Đang, Lệnh Chấn Kỳ tăng hắng rồi phát lệnh:

- Đạo sĩ thúì kia, hãy thực thi mệnh lệnh của ta. Người mau móc một con mắt của người ra mà ăn đi.

Mệnh lệnh kỳ hoặc phát ra, Lệnh Chấn Kỳ ngỡ đâu đạo sĩ kia sẽ không thực hiện nhưng y vừa ban phát mệnh lệnh thì đạo sĩ kia thực thi ngay không một chút e dè. Y chọc song chỉ móc con mắt bên trái và cho vào miệng nuốt trọn mà không một tiếng rên hay thốt một lời than vãn.

Tâm địa của Lệnh Chấn Kỳ vốn danh ác và thích bày trò khảo hình thế nhưng chứng kiến sự thực hành phán lệnh của gã đạo sĩ, y phải quay mặt đi chỗ khác.

Lệnh Chấn Kỳ khoát tay:

- Đi... đi khỏi mắt ta.

Gã đạo sĩ quay lưng lại lững thững bỏ đi, chẳng mấy chốc đã khuất bóng sau những khóm hoa.

Lệnh Chấn Kỳ nhìn lại Lan Hoa Phương Tử:

- Ta không ngờ nàng có thể làm được điều này. Nếu nàng giở thủ đoạn sai khiến bọn đạo sĩ Võ Đang với ta thì sao nhỉ ?

- Chàng hoài nghi thiếp ư ?

Nàng lắc đầu tiếp:

- Nếu dụng thủ đoạn đó đối với chàng thì thiếp chẳng được gì cả. Vô hình chung còn làm mất đi một Tứ Thiên.

- Ta chỉ nói vui thôi.

Lệnh Chấn Kỳ nhìn thẳng vào đôi thu nhãn long lanh của Lan Hoa Phương Tử:

- Phương Tử... Nếu như ta ra lệnh cho nàng thì nàng có ngoan ngoãn nghe theo như gã đạo sĩ kia không ?

- Thiếp không phải là những gã đạo sĩ thúì nhưng một khi chàng đã phán lệnh thì thiếp phải thừa hành.

Lệnh Chấn Kỳ mỉm cười:

- Thật như vậy sao ?

Nàng khẳng khái gật đầu.

Lệnh Chấn Kỳ hỏi:

- Tại sao ?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo, người mà tất cả giáo đồ phải sùng bái và nhất nhất tuân theo.

- Những gì nàng nói ra khiến ta càng ngạc nhiên hơn.

- Đó là sự thật.

- Nếu đúng như nàng nói thì Dị Thần Giáo chính là đất sống của ta rồi.

Thốt vừa dứt câu đó, Linh Chấn Kỳ nắm tay Lan Hoa Phương Tử dẫn vào thảo xá. Y ngắm nhìn mặt hoa của nàng:

- Nàng sẵn sàng tuân theo lệnh của ta chứ ?

Lan Hoa Phương Tử gật đầu.

Linh Chấn Kỳ vuốt má nàng:

- Nếu như ta lệnh cho nàng trút bỏ lớp xiêm y không đáng có trên cơ thể nàng ?

- Thiếp tuân lệnh.

Nàng bình thản cởi bỏ xiêm y trên người mình. Cuối cùng phơi tất cả những đường nét như toà cung cấm nguy nga gọi mời trước mặt Linh Chấn Kỳ.

Linh Chấn Kỳ vòng tay qua thắt lưng nhỏ xíu của Lan Hoa Phương Tử:

- Ta muốn thân xác nàng thuộc về ta.

- Chàng có quyền.

- Nàng không hề phản đối ?

- Không.

- Nàng tự nguyện ?

- Đúng.

- Tại sao ?

- Chàng là một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo.

- Hay lắm... Ta sẽ xứng với những gì mà nàng đã ban phát.

Y nói xong, bế xốc Lan Hoa Phương Tử đưa đến đặt lên tràng kỷ. Anh trắng lười liềm vội vã bỏ đi để rồi chìm hẳn sau những tiếng rên từ trong thảo xá phát ra.

Cái Lan Hoa Phương Tử cần đã có và cái Linh Chấn Kỳ muốn đã được. Hoạt Diêm La Linh Chấn Kỳ trở thành một trong Tứ Thiên của Dị Thần Giáo. Sau đêm giao tình y sẽ là gì ? Y đã là chủ nhân của một thể xác tuyệt mỹ nhưng cũng kể từ đây, y đã vĩnh viễn trở thành một tín đồ ngoan ngoãn của Dị Thần Giáo.

- - - 000 - - -